

TẬP 1

HỒI 13

Kỳ Tài

Tọa hạ đệ tử của Thương Tùng chân nhân ở Long Thủ Phong là Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, bá kiến Điền sư thúc, Tô sư thúc.

Trong Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi ghế trên, các đệ tử đều sắp hàng hai bên, ở giữa là hai bạch y nhân, cũng chính là Lâm Kinh Vũ và người thanh niên tuấn tú kia tên gọi Tề Hạo, đang hướng về Điền Bất Dịch làm lễ. Trương Tiểu Phàm sắp chót trong hàng đệ tử, nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng giữa sảnh.

Bao năm không gặp, ai nấy đều đã lớn cả rồi.

Lúc ấy, Lâm Kinh Vũ cũng quay đầu sang nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt gặp nhau, Lâm Kinh Vũ mỉm cười, Trương Tiểu Phàm nóng hết cả đầu, cảm động vô cùng, khẽ gật gật.

Ánh mắt Điền Bất Dịch xoáy lên xoáy xuống thân hình của Tề Hạo, lại liếc sang Lâm Kinh Vũ, vẻ mặt bỗng trầm xuống, hai người này phong thần tuấn lãng, cứ theo nhãn lực của lão, thoáng cái là nhận ra tư chất bọn họ vượt xa đám môn hạ đệ tử ở đây.

Tề Hạo thì chẳng cần phải nói, y đã sớm thành danh trong lớp trẻ của Thanh Vân Môn, nhưng Lâm Kinh Vũ còn ít tuổi, ban nãy lại ngự kiếm lướt tới, xem thế đủ biết ít nhất đã vượt qua tầng thứ tư của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mà gã nhập môn bất quá ba năm rưỡi chứ mấy, tư chất như vậy thật đáng kinh ngạc.

Nghĩ tới đây, Điền Bất Dịch vô tình nhìn lại Trương Tiểu Phàm đang đứng đằng cuối, ngấm ngấm so sánh, tâm tình bất hảo, lãnh đạm hỏi: "Sư phụ bảo các người đến làm gì?"

Tề Hạo vòng tay đáp: "Bẩm Điền sư thúc, gia sư Thương Tùng chân nhân được sự ủy thác của chương môn Đạo Huyền chân nhân, bắt đầu chuẩn bị mọi việc cho kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ hai năm tới. Vì có chút ít thay đổi, nên đặc biệt lệnh cho con và Lâm sư đệ cùng đến trước thông báo."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nhìn lướt Lâm Kinh Vũ một lượt từ đầu tới chân: "Lão ấy cố ý muốn thị uy với ta đây!"

Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ đều biến sắc, Lâm Kinh Vũ toan phản ứng, nhưng Tề Hạo gơ tay ngăn gã lại, mỉm cười thưa: "Điền sư thúc thật khéo nói giỡn, chúng ta đều là người của Thanh Vân Môn, Điền sư thúc lại đức cao vọng trọng, gia sư tuyệt không dám có ý bất kính."

Vẻ mặt Điền Bất Dịch tối sầm, chẳng may may thay đổi, nhưng Tô Như bên cạnh thì tươi cười hòa nhã, dịu dàng hỏi rằng: "Các con bất tất để ý, Điền sư thúc chỉ là nói đùa thôi mà. Phải rồi, con vừa nói cái gì thay đổi, là như thế nào?"

Tề Hạo cung kính đáp: "Hồi bẩm Tô sư thúc, chuyện là thế này ạ, 'Thất Mạch Hội Võ' năm xưa, mỗi chi phái trong Thanh Vân Môn đều cử ra bốn người, riêng chi phái chính là Thông Thiên Phong lại đưa thêm bốn người nữa, tổng cộng là ba mươi hai, rồi rút thăm cặp đấu, người thắng vào vòng trong, cứ thế qua năm vòng, người chiến thắng cuối cùng chính là nhân tài kiệt xuất¹ trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, sẽ được các vị sư trưởng quan tâm bồi dưỡng."

Tô Như chum chim cười, phong tư đoan trang, nói: "Nhắc đến kỳ đại thí lần trước, con là nhân vật rất nổi, ta còn nhớ đến phút cuối con giành bằng nhân! Nếu không phải vì bên chi phái chính đưa gã Tiêu Dật Tài đó ra, chưa chừng chính con đã đoạt được giải võ trạng nguyên của Thanh Vân Môn rồi!"

Tề Hạo sắc mặt không thay đổi, cười đáp: "Tô sư thúc quá khen, trong kỳ đại thí lần trước Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh bên chi phái chính là kỳ tài trời phú, tu đạo tinh thâm, con đây kém xa, tâm phục khẩu phục nhận thua, chẳng có gì để nói nữa cả. Có điều kỳ 'Thất Mạch Hội Võ' hai năm tới đây, gia sư và chưong môn chân nhân sau khi bàn bạc, đã sửa đổi chút ít quy tắc, đặc mệnh con đến thông báo với hai vị sư thúc."

Điền Bất Dịch và Tô Như đều động dung, hỏi: "Sửa đổi thế nào?"

Tề Hạo đáp: "Gia sư Thương Tùng chân nhân cho rằng, đại thí 'Thất Mạch Hội Võ' vốn là để phát hiện ra nhân tài trong số đệ tử của các chi phái, sau đó bồi dưỡng thêm. Đến nay, Thanh Vân Môn đệ tử đông tới gần một nghìn người, trong đó lớp đệ tử trẻ mới vào đặc biệt nhiều, không thiếu gì những nhân vật thiên tài xuất chúng. Với suy nghĩ như thế, xét thấy cơ hội sáu mươi năm mới có một lần, mà chỉ cho mỗi chi phái đưa ra vốn vẹn có bốn người, thật là ít quá. Vì vậy gia sư đề nghị, bảy chi phái đều đưa ra chín

¹ Nhân tài kiệt xuất: nguyên văn dùng chữ Kiều Sở 翹楚 (Kiều 翹 đọc là qiào): được dùng trong câu 人中翹楚, 交網而現 "Nhân trung kiều sở, giao võng nhi hiện" Kiều Sở ngầm chỉ một thứ gỗ tốt, nguyên ủy từ Thi Kinh: 翹翹錯薪, 言刈其楚 Kiều kiều thác tân, ngôn ngải kỳ sở. Người đời sau hay dùng 人中翹楚, 個中翹楚, 行業翹楚 để ví với nhân tài kiệt xuất.

đệ tử, trong đó chi phái chính nhân số đông nhất, thì đưa thêm một người nữa, là thành sáu mươi tư người, trên cơ sở ấy lại bắt thăm cặp đấu như trước kia, trải qua sáu vòng, chọn ra người chiến thắng. Như thế khỏi phải nuối tiếc là để sót ngọc quý giữa lòng biển khơi.²

Điền Bất Dịch và Tô Như đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi. Đại Trúc Phong bọn họ nhân số ít tư chất kém, thoát nhìn thì tưởng như là có ưu thế, nhưng thực tế chính những chi phái đông đúc nhiều người tài như Thông Thiên Phong chi phái chính và Long Thủ Phong của Thương Tùng lại có rất nhiều thuận lợi.

Tô Như thấy thần sắc của trượng phu rất khó coi, khe khẽ lắc đầu, đưa mắt ra hiệu. Điền Bất Dịch trong lòng làm gì mà không rõ ý tứ của thế tử, chuyện này đã do chưởng môn sư huynh và Thương Tùng thương nghị rồi, thì coi như đã được quyết định, có tranh biện cũng vô ích, bèn lạnh lùng bảo: "Như vậy càng tốt, ta chẳng có ý kiến gì cả."

Tề Hạo mỉm cười, đáp: "Thế thì hay quá. Ngoài ra trước lúc lên đường, gia sư có dặn con một chuyện, Lâm sư đệ đây và một vị Trương sư đệ là tọa hạ đệ tử của Điền sư thúc vốn là bạn cũ biết nhau từ trước, hy vọng Điền sư thúc để bọn họ hàn huyên lại chuyện xưa."

Điền Bất Dịch trong lòng đang giận dữ, xua tay sốt ruột nói: "Được rồi, được rồi."

Lâm Kinh Vũ đợi này giờ đã phát nóng ruột, hiềm nỗi đang ở trước mặt tiền bối trưởng lão, nên không dám phát tác, lúc này thấy lão đồng ý, bèn quay mình đi lại phía Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm bồi hồi, cũng bước ra.

Lâm Kinh Vũ đi đến trước mặt hắn, ngắm nghía kỹ càng một hồi, tròn mắt chột đở lên, ngắc ngứ nói: "Mi lớn quá rồi, Tiểu Phàm."

Trong lòng Trương Tiểu Phàm chộn rộn bao cảm giác, chỉ biết gật đầu thật mạnh: "Mi cũng thế mà. Phải rồi, thăm án trong thôn năm xưa mi đã có manh mối gì chưa?"

Lâm Kinh Vũ lắc đầu: "Mấy năm nay ta đã hỏi sư phụ rất nhiều, nhưng đều chẳng có tiến triển gì cả, thế còn mi?"

Trương Tiểu Phàm cười khỏ: "Ta cũng vậy thôi."

Lâm Kinh Vũ kéo tay hắn, bảo: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Trương Tiểu Phàm do dự, ngoảnh đầu nhìn Điền Bất Dịch và Tô Như, Điền Bất Dịch chẳng thèm lý đến, Tô Như thì mỉm cười nói: "Đi đi!"

² Để sót ngọc quý giữa lòng biển khơi: nguyên văn dùng bốn chữ 滄海遺珠 thương hải di châu.

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, gật đầu với bà ta, rồi hấp tấp cùng Lâm Kinh Vũ bước ra ngoài.

oOo

Trên đại điện, lúc này chỉ còn một người khách là Tề Hạo. Y phục trang toàn trắng, tiêu sái xuất chúng, thần sắc điềm đạm trầm tĩnh, chậm chậm nhìn khắp chúng đệ tử Đại Trúc Phong, cuối cùng mục quang rớt lại trên mình Tống Đại Nhân, vòng tay cười: "Vị này chắc là Tống Đại Nhân Tống sư huynh rồi! Kỳ đại thí trước chúng ta đã có gặp mặt."

Tống Đại Nhân vội vàng đáp lễ: "Tề sư huynh trí nhớ thật tốt, vẫn còn nhớ tay bại tướng này."

Lời vừa nói ra, chúng đệ tử thoát so vai tái mặt, Điền Linh Nhi đứng bên cạnh mẹ, hỏi thăm: "Mẹ ơi, đại sư huynh bại dưới tay y ư?"

Tô Như gật gật đầu, khe khẽ đáp: "Phải. Năm đó đại sư huynh con khó khăn lắm mới thắng được hai trận, ta và cha đều rất vui mừng, ai ngờ đến vòng thứ ba thì gặp phải người này, chỉ va chạm mấy lần là thua."

Điền Linh Nhi thè lưỡi, nói: "Thế chẳng phải là y rất lợi hại sao?"

Tô Như chưa trả lời ngay, mà quay đầu nhìn trượng phu, thấy Điền Bất Dịch mặt mày xanh tái, ngồi như không vững, đành lắc đầu nói: "Tư chất của Tề Hạo thực sự là vượt xa đại sư huynh con, hôm đó trong khi tỷ thí chẳng phải sử đến hư chiêu, đặc biệt là thanh tiên kiếm 'Hàn Băng' của y là dùng băng tinh vạn năm trên Bắc Cực mà luyện thành, uy lực rất lớn, đại sư huynh của con chẳng thể nào bằng."

Lúc ấy, Điền Bất Dịch bỗng như là cảm thấy cái gì, bèn quay đầu nhìn sang Tô Như, ánh mắt hai người gặp nhau, cùng nhận ra những lời chưa nói, ẩn kín trong cõi sâu thẳm của người kia, nếu môn hạ Đại Trúc Phong được một người tài như thế này, thì có phải là tốt biết bao!

Ở dưới điện Tề Hạo đang nói chuyện với bọn đệ tử, y tu hành có thành tựu, được sư trưởng tin tưởng và tôn trọng, thường đi khắp nơi trong thiên hạ, xem rộng biết nhiều, lại thêm miệng lưỡi linh lợi, nói năng như nhả ngọc phun châu, một lát sau đã khiến bọn đệ tử cảm thấy thân thiết, đến Tống Đại Nhân từng bại dưới tay y, cũng sớm xóa đi hết những cảm giác thù địch.

Một tràng cười vang lên, chẳng biết Tề Hạo nói chuyện khôi hài gì, mọi người đều phá lên cười lớn, sau đó, y vô tình đưa mắt về phía Điền Linh Nhi này giờ vẫn đứng sau lưng Tô Như, tức thời nhìn thấy 'Hổ Phách Chu Lăng' quần quanh hông cô ta, ánh mắt liền sáng lên, mỉm cười nói: "Vị cô nương này chẳng hay có phải là Điền Linh Nhi Điền sư muội đại danh鼎鼎?"

Điền Linh Nhi nhướn mày, hỏi: "Huynh làm sao mà biết ta?"

Tề Hạo mỉm cười, đi lên mấy bước, nhìn cô nói: "Điền sư muội tuổi vừa mười sáu, tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã đạt tới trình độ rất cao, chuyện này khắp bản môn đều biết, ta vốn ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền."

Điền Linh Nhi đỏ hồng khuôn mặt, móc máy hỏi: "Huynh chưa từng nhìn thấy muội động thủ, sao biết muội danh bất hư truyền?"

Tề Hạo ngó ra một lát, rồi lập tức cười nói: "Điền sư muội không chỉ có dung mạo như hoa, mà tâm tư cũng rất mẫn tuệ, làm sư huynh ta phải hổ thẹn rồi."

Điền Linh Nhi thấy y đứng trước mặt, thân hình anh tuấn cao nhã, miệng thì tán dương mình xinh đẹp, trong lòng thoắt nhiên cảm giác rất ngọt ngào, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra giận dữ: "Chỉ giỏi linh tinh, chẳng giống sư huynh chút nào, không biết xấu!"

Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như quát lên: "Linh Nhi, không được nói bậy."

Tề Hạo vội vàng nói với Tô Như: "Tô sư thúc ngàn vạn lần đừng nên trách cứ sư muội, đều là tại con nói năng không suy xét, mạo phạm sư muội." Nói tới đây, y hơi trầm ngâm, thò tay vào trong bọc lấy ra một cái hộp gấm, đưa cho Điền Linh Nhi, cười nói: "Điền sư muội, trong cái hộp nhỏ này là 'Thanh Lương Châu', do mấy năm trước ta theo gia sư Thương Tùng chân nhân hành hiệp, tiểu trừ một bọn hung đồ ma giáo mà tình cờ lấy được, tuy chẳng phải là vật gì kỳ trân dị bảo, nhưng mang bên mình có thể chống nóng phòng rét, ngoài ra nghe nói đối với nữ nhân, nó còn có tác dụng giữ gìn nhan sắc, bảo vệ làn da. Hôm nay xin tặng cho sư muội, tạm coi như là sư huynh tạ tội."

Khuôn mặt Điền Linh Nhi lại hồng lên, chưa kịp cất lời, Tô Như đã bảo: "Tề sư đệ, Thanh Lương Châu này cũng là một bảo vật, Linh Nhi không nhận nổi đâu, con mau mau thu lại đi."

Tề Hạo mỉm cười: "Tô sư thúc có chút không rõ, Thanh Lương Châu này đối với con không có tác dụng nhiều, chỉ như là gân gà³ mà thôi. Nhưng Điền sư muội thanh xuân

³. Gân gà: nguyên văn là chữ 鷄肋 Kê Lặc, chỉ một sự gì không có ý vị sâu xa. Còn viết là 雞肋

Kê lặc công danh 雞肋工名: chữ của Tào Tháo 曹操 (155-220) dùng khi đánh Hán Trung không được.

mỹ mạo, dùng thì rất phù hợp, cũng coi như một chút thành ý nhỏ nhoi của con, chỉ mong Điền sư muội đừng ghét bỏ."

Điền Linh Nhi nhìn Tề Hạo, vẻ mặt hết sức dịu dàng, giơ tay đón lấy cái hộp nhỏ, khe khẽ nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo dường như hết sức vui mừng, mặt mày rạng rỡ, nói: "Không cần đa tạ, không cần đa tạ, sư muội thiên tư thông tuệ, tương lai tiền đồ không thể tiên lượng. Kể ra trong Thanh Vân Môn, nhân tài tuy nhiều, nhưng có được tư chất như muội đây thì lại quá ít, ta cũng cam bái hạ phong thôi."

Điền Bất Dịch nghe lọt tai, khuôn mặt lần đầu tiên nở nụ cười. Điền Linh Nhi nói: "Sư huynh quá khen rồi."

Tề Hạo lắc đầu đáp: "Đâu có, ta từ nhỏ đã được ân sư độ hóa thương sơn, nhưng khi bằng tuổi muội thì tu hành vẫn còn kém rất xa. Có điều..."

Điền Linh Nhi tâm tính thiếu nữ, nghe Tề Hạo khen ngợi trong lòng đã nảy sinh thiện cảm, nhưng thấy y nói đến chỗ: "Có điều...", không nén được liền sốt ruột truy vấn: "Có điều làm sao?"

Lúc ấy, đến Điền Bất Dịch và Tô Như cũng ngoảnh đầu lại, muốn nghe xem chữ "có điều" của y rốt cục là ý gì.

Chỉ nghe Tề Hạo nói: "Có điều nếu chỉ luận về tư chất, còn một người có thể sánh được với Điền sư muội."

Điền Linh Nhi ngây người, hỏi: "Ai thế?"

Tề Hạo mỉm cười chỉ ra ngoài Thủ Tĩnh Đường, nói: "Chính là vị Lâm sư đệ đó của ta. Ba năm trước y được gia sư Thương Tùng chân nhân thu nạp làm môn hạ, chỉ mấy năm ngắn ngủi tiến cảnh đã kinh người, là một kỳ tài trời phú trên con đường tu chân, chẳng ai trong bản chi phái có thể theo kịp, trong ba năm nay đã đột phá được tầng thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, ngàn năm trước cũng chưa từng nghe qua có nhân vật nào như thế." Nói đến đây, khuôn mặt y lộ đầy vẻ yêu mến, tiếp: "Gia sư khen ngợi Lâm sư đệ không ngớt, bảo là kỳ tài ngàn năm mới có một lần, hầu như có thể so sánh với Thanh Diệp Tổ Sư năm xưa!"

Tôi nghĩ là phần chú này của bạn có vấn đề (thiếu dẫn dắt). Nếu ai đã đọc đến điển Tào Tháo chém Dương Tu thì sẽ hiểu rất rõ ý vị (tôi dùng từ của bạn) của từ gân gà. Gân gà - nhai thì khó nhai mà bỏ đi thì phí .

"Rắc!" một tiếng động khô khốc mọi người đều kinh ngạc, quay đầu về nơi phát ra, chỉ thấy Điền Bất Dịch khuôn mặt tái xanh, sắc diện rất khó coi, tay vịn ghế bằng gỗ đàn hương cứng đã bị lão bẻ gãy một đoạn.

Tề Hạo ngây người, thấp giọng hỏi Tô Như: "Tô sư thúc, có phải là con nói sai gì không?"

Tô Như gượng cười, đang định mở miệng, chợt nghe bên ngoài điện một tiếng hét lớn: "Ồi cha!"

Âm thanh chưa dứt, đã thấy một bóng người từ bên ngoài bắn vào, ngã đánh rầm xuống nền đất, dư thế còn mạnh, lại lăn long lóc về sau mấy vòng, đầu mặt lấm lem, luống ca luống cuống. Mọi người nhìn kỹ, chẳng phải Trương Tiểu Phàm thì còn là ai?

Tất thấy mọi người trong Đại Trúc Phong đều biến sắc, Điền Linh Nhi đối tốt với Trương Tiểu Phàm nhất, lao ngay lại đỡ hấn dậy, vội vàng hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngã một cú không nhẹ, trong đầu còn ong ong, nhưng miệng vẫn đáp: "Không, không có gì, đệ không sao."

Vừa lúc ấy, Lâm Kinh Vũ cũng từ bên ngoài chạy tọt vào, mặt mày lo âu, hỏi: "Tiểu Phàm, mi không sao chứ, ta nhất thời lỡ tay..."

Điền Linh Nhi nghe qua là biết người này bắt nạt sư đệ, cơn giận trỗi lên, lại thêm vừa rồi Tề Hạo trước mặt mình tán dương Lâm Kinh Vũ, còn ngấm ngấm có ý nói mình không sánh được với gã, trong lòng vốn đã không mấy dễ chịu.

Lúc này cô ta càng không dẫn đo nhiều, bật dậy tức giận: "Người dựa vào cái gì mà ức hiếp người khác?" nói đoạn vung thủ quyết, lập tức ráng tà nhoang nhoáng, Hồ Phách Chu Lãng quấy lên, soạt một tiếng xông thẳng về phía Lâm Kinh Vũ.

Tô Như và Tề Hạo cùng hét: "Dừng tay!"

Nhưng Hồ Phách Chu Lãng nhanh như chớp xẹt, nháy mắt đã lao tới trước mặt Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhưng không bối rối, thấy trước mắt ngũ sắc rực rỡ, biết là pháp bảo của tiên gia, lập tức thoái lui ba bước, tay trái chĩa lên trời, tay phải chọc xuống đất, nắm kiếm quyết, hô lớn: "Lên!"

"Ừng oàng" tiếng rỗng gầm tức thời vang dội trong Thủ Tĩnh Đường, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ toàn thân bao bọc thanh quang, một đạo tiên kiếm xanh biếc, hào quang rọi xa vạn trượng xuất hiện, lưỡi kiếm lóng lánh như thu thủy, Thụy Khí cuộn cuộn, giây lát là chặn được luồng ráng tà đang ồ ạt lao đến từ Hồ Phách Chu Lãng, rọi ánh xanh biếc lên mặt tất cả mọi người đang đứng ở đấy.

Điền Bất Dịch thốt nhiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Thương Tùng thật chẳng còn tiếc gì, lại đem cả 'Trảm Long Kiếm' ra truyền cho y."

Tề Hạo thấy Lâm Kinh Vũ không bị thương thì yên tâm, đứng một bên mỉm cười: "Gia sư từng nói, sư đệ thiên tư hơn người, tất thành đại khí, vì vậy hết lòng dạy dỗ cũng là điều phải thôi."

Sắc mặt Điền Bất Dịch càng thêm khó coi.

Lúc này trong sảnh, Hồ Phách Chu Lăng và Trảm Long Kiếm đang giỡn nhau chưa thôi, Điền Linh Nhi trợn tròn đôi mắt đẹp, hai tay khẽ vẩy, hồng y phiêu phất, thân hình chậm chậm vút lên giữa không trung, hai tay trái phải bắt chéo trước ngực, làm thành cánh hoa lan, miệng hô: "Trời!"

Tiếng hô vừa dứt, chỉ thấy ráng tà trải mãi ra, Hồ Phách Chu Lăng dài chừng ba thước đang ở phía trên, thoát lui lại, bay đến dừng trước Điền Linh Nhi, một tiếng lạnh lãnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gặp gió trường mãi ra, nhanh vô cùng, trong chớp mắt không biết là dài thêm biết bao nhiêu lần, ăm ắp quanh không gian Thủ Tĩnh Đường, lập tức áp đảo thanh quang của Trảm Long Kiếm, phút chốc, biến thành muôn vạn dải nhỏ lao đến Lâm Kinh Vũ, vây gã vào giữa, kín đến nỗi gió cũng không lọt.

Tô Như đứng dậy, hướng lên không trung la: "Linh Nhi, không được hỗn!"

Giữa tiếng la của bà ta, dải lụa đỏ vạn trượng đã vây chặt quanh Lâm Kinh Vũ, mọi người chẳng những không nhìn thấy Lâm Kinh Vũ đâu, mà đến bóng dáng Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không cũng bị tầng tầng lớp lớp lụa đỏ che kín.

Trương Tiểu Phàm xem đến há hốc cả miệng, thật là thần kỳ, chợt nghe sau lưng có tiếng người khen ngợi: "Hồ Phách Chu Lăng, quả thật danh bất hư truyền!"

Hắn ngoái đầu coi, thì ra chính là Tề Hạo đang nhìn không chớp mắt vào trong sảnh, miệng lẩm bầm bầm, nhưng chẳng có vẻ lo lắng.

Mọi người tưởng Điền Linh Nhi chắc thắng rồi, bỗng đâu nghe một tiếng "xoàn xoạt" chói tai, giữa tầng tầng lớp lớp lụa đỏ đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, rọi ra lấp lánh thanh quang.

Điền Bất Dịch và Tô Như cùng biến sắc.

"Ùm!" một tiếng vang cực lớn, như tiếng rống gào thét tức giận, động đến chín tầng trời, nháy mắt lỗ hổng kia rộng lên hàng trăm lần, thanh quang đại thịnh xé rách lụa đỏ phụt ra, Lâm Kinh Vũ người và kiếm hợp nhất, toàn thân phảng phất long hình, như tên bạt khỏi cung xông vào Điền Linh Nhi, uy thế không thể cản được.

Ai nấy thất sắc, Điền Linh Nhi kinh hãi nhưng không hoảng loạn, song thủ yểm hộ trước ngực, theo Thái Cực Đồ, hư không vạch xuống thật nhanh, nháy mắt tầng tầng lớp lớp lụa đỏ quay về trước mặt, biến thành vô số chướng ngại. Tiếng rách vỡ vang chói tai không ngớt, Trảm Long Kiếm của Lâm Kinh Vũ đâm toạc hết lớp lụa đỏ này tới lớp lụa đỏ khác, tốc độ hơi chậm đi, nhưng khí thế không hề sút giảm, xem ra hai người đang quyết phân tranh sinh tử thắng bại.

"Cạch!"

Một trận hàn ý lướt qua, Trảm Long Kiếm như trúng tà, bị chấn động dội lại. Lâm Kinh Vũ kinh hãi thất sắc, giương mắt lên nhìn, chỉ thấy trong giây lát, giữa gã và Điền Linh Nhi đã kết thành một bức tường băng, hàn khí ào ạt, Trảm Long Kiếm uy thế kinh nhân, mà không xông nổi qua bức tường băng đó. Tề Hạo thì chẳng biết tự lúc nào đã vượt lên trước, kéo gã lui lại ngoài một trượng.

Ở một bên, Điền Linh Nhi mặt mày trắng nhợt, Tô Như chớp mắt đã lao ra ôm con gái lại, rồi lùi về bên cạnh Điền Bất Dịch.

Trong sảnh, hai thứ tiên gia pháp bảo chẳng còn ai điều khiển, tắt dần hào quang, tự động bay về tay chủ nhân.

Thủ Tĩnh Đường, một bầu tịch mịch.

- o O o -